

poetică. Iată cum i-a trecut ingeniosului poet prin minte să comemoreze ziua morții tatălui său: „Tu ai murit, de zece ani. La mulți ani și gata. Eu alerg repede-repede dintr-o parte în alta a camerei și mă lovesc tare de pereți. Ca să sune ca un clopot”.

Sau o altă ghidușie, mai năstrușnică chiar decât la Urmuz: „Bunicul s-a îngrijit din timp de prânzul ce trebuia servit la acest parastas. A lipit pe sticle cu vin, drept etichete, pozele de la nuntă cu el și bunica. A scos miezul din pâini și a picurat cu grijă înăuntru ceară de lumânare până le-a umplut la loc. Și la sfârșit, la cafea, vor fi aduse cești mici în care o să pâlpaie câte o lumină de candelă. Mama a avut ideea să însămânțăm din vreme pe mormântul bunicii ceapă verde, ardei gras și ridichi. Să servim lumea cu salate făcute din ele. Că-i mai bine în asemenea momente să mănânci din dragoste, nu de foame”.

Paradoxal sau nu, Cristian Popescu e unul dintre cei mai vii și mai actuali poeți de azi, lider al generației '90,

CRISTIAN POPESCU

Poem vorbit I

Bineînțeles c-am auzit cu toții de acel câmp pe care crește păr de fată în loc de grâu. Da, da... unduios și blond. Iese lumea noaptea și piaptână îndelung părul și dimineața copiii îl împletesc în cozi. Ce dacă face moartea din trupul nostru trup de femeie. Trup roditor de grozavă femeie... Mare lucru!... Așa schimbați vom purta în dreptul inimii o vânătaie chiar de inimă făcută, loviți de inimă pe dinăuntru. Poți să strigi cât vrei: „Ah, fată cu părul blond și vânat!” Tot degeaba. Vor veni copiii să i-l împletească și-ai tăi or pieptăna-o îndelung. Poți să strigi cât vrei: „Ah, poemule, vânat și blond și unduios!” Tot degeaba. Vor auzi cu toții de flacăra aia ascuțită, de inima cu două tășuri pe care o porți la piept. Bineînțeles.

Antiportret

Nu, Doamne. Nici mai, nici chiar, nici foarte. Și nici măcar Popescu. Nu. Nici măcar atât. Să stai, așa, și să muncești la creșterea părului și-a unghiilor tale, să lucrezi la curgerea boabelor de sudoare și, mai ales, la curgerea lacrimilor. Șiroi.

Numai să stai. Nemișcat. Și să-ți albească părul pe-o singură parte. Arătând răsăritul. Să-mi albească

alături de Ioan Es.Pop. Este unul dintre poeții care a zguduit din temelii „barca obișnuințelor noastre” (Alex Ștefănescu), reorientând-o spre un alt flux poetic.

E pur și simplu uimitor să descoperi în zona diafană a liricii lui Popescu banale și enervante întâmplări cotidiene. Chiar și înghesuiala insuportabilă dintr-un tramvai acum poate fi rememorată ca o experiență unică, de neuitat: „E atâta înghesuială în tramvai încât pe domnișoara din față o deranjează bătăile inimii mele, o împinge inima, o lovește. E ultimul tramvai. Voi deschide punga cu fluturi și se va produce o înghesuială cum nu s-a mai povestit. (...) Domnișoară, fluturii s-au ascuns de mult în părul dumneavoastră și inima mea crește, vă crește în pântec. Să-i dați, vă rog, nume de fată. E târziu, e liniște, n-am avut ce să fac, m-a împins prea tare cineva și era ultimul tramvai din seara asta” (*Înghesuială*).

Rețineți aceste momente înduioșătoare! Aveți ocazia să călătoriți gratis cu... *Un tramvai numit Popescu*.

*Visez o școală în care elevii
ar învăța arta
ca pe o modalitate de a trăi.*

firele din cap doar pentru că m-au tras înger-îngerășii Dumitale de ele, doar așa, că mi-au tras gândurile de păr – nu prea tare – cum tragi păpușile de sfori ca să se bucure copiii. Numai de-asta să-mi albească firele, Doamne. Arătând răsăritul.

Local familial

(fragment)

Ce lene în pachetul cu vată. Ce moliciune, ce voluptate, ce liniște, mamă. Acolo, sub pansament, strâns bine, unde zvâcnește pulsul, unde pulsează perna sub cap, zvâcnește ca o inimă albă, moale și mare; și-o strângi în brațe. Somnul tău e ca și atunci când deschizi înspre seară fereastra și se umple camera cu răcoare. Mama răspunde manechinelor din vitrine cu un zâmbet, cu o fluturare de mână. Mama cântă la pian și muzica ei are miros de tei și de sudoare. Mama șterge pianul de praf când cântă. Ne-a rugat ca atunci, când o fi, să udăm în fiecare săptămână cu parfum bun pământul ei, de deasupra. Mama mi-a cusut o cămașă de vară din umbra ei. Stă ascunsă în spatele pozei și ascultă cum îi spun acest poem. Ochii s-or înveli încet în ceară. La ea în piept aerul e de seară. O lumină blândă care face rotocoale se ridică ușor înspre tavan și-n cameră miroase a tei și a prăjeală.

